

аршина и после паднал направо в изрелото обратно.

Децата слушаха заинтересовано. Христо все така гледаше втренчено в далечината, тъмните му хубави вежди бяха свити в някакво особено напрежение. На два пъти даскалът извърща глава, за да види какво може да привлече толкова силно вниманието на сина му. Напълно нямаше нищо особено. По чистото синьо небе се рееха пухкави облаци. За пръв път ли виждаше Христо Балкана, за пръв път ли се заслушваше в тропането на гайтанджийските чаркове, та толкова се бе унесъл? Големите му черни очи все си оставаха неподвижно вперени в далечината, ала гърдите му все по-развълнувано дишаха. Високото му чело се бърчеше в напрегната мисъл.

Гласът на даскала продължаваше:

— На сегашно време се намират малко вулкани. Всякъде, където има горещи бани, под земята има огън, който стоплюва водата...

Над един от високите староплаински върхове се виеше леко облаче, сякаш пухек.

— В древно време знаменити градове като Херкулан и Помпей в Италия погинали, покрити с лавата, която ги засипала 66 лакти високо. Когато изтича, лавата е рядка и толкова гореща, че повече от пет разкрача човек не може да се доближи до нея...

Изведнъж страшен вик накара учениците да трепнат. С протегнатата ръка Христо се спусна към отворения прозорец, сочейки планинските висоти:

— Бягайте! Мара-годиш изригва!

Настана небивал смут. Децата се заблъскаха като дивни едно в друго, струпаха се пред вратата, сборичкаха се кой пръв да излезе. Напразно даскалът им викаше да ги успокоява. Ала наистина над Мара-гидик облачето удивително напомняше картинката с димящия вулкан.

Даскал Ботю с мъка усмири децата отново да седнат по мес-